חלום בשקע בארומטרי

כך תינוק יודע שאמריקה היא ארץ האפשרויות הבלתי־מוגבלות. הסיפור על מוכר־העתונים הקטן, שגמר את חייו כמיליונר, בעל חנויות־שרשרת או מלך־נעליים, מוכר אפילו לנשים. עם קצת פחות הגזמה, והרבה שינויים, זה גם הסיפור של מצקין — כפי שהוא מספר אותו.

לפני ארבעים שנה פתח האבא חנות זעירה עם ויטרינה גמדית לבגדי־גברים, ברחוב נחלת־בנימין שבתל־אביב הקטנה. החודש נפתח ברח׳׳ב אלנבי בית־הזכוכית שלו, בן שלוש הקומות, בעל מרחב ענקי הנותן הרגשה של אולם־ריקודים. כמה זה עלה? המצקינים שותקים. אולי מתוך צניעות, שהיא מידה יפה בימי מס־ההכנסה.

הפירמה קנתה את עולמה בזכות מעילי־הגשם שלה — משום שבישראל אין הם נרטבים, ומשום שהקליינטים הבריטים של השרשרות — וולפסון, מרקס אנד ספנסר, והארוד׳ס, הצליחו להכניס רבע מיליון דולאר לקופת־המדינה.

שישים דגמים למעילי־גשם לנשים תוכננו השנה על־ידי החברה. לגברים זרקו רק חמש־עשרה. בווריאציות האלה אפשר לשיר בגשם, לטייל בערפל, לאהוב במעונן חלקית, לנשום באֵביך, להביט בים גבה־גלי ולחלום בשקע ברומטרי. בשמש אין הם נרסבים.

מרבית הדגמים הנשיים מזכירים את ה־ **Trench Coats** הגבריים. הגיזרה פשוטה, חלקה ואסופה בחגורה. הצווארון מטדי שחור, פרחה, או סריג (ראה תמונה). הביטנה מרופדת בספוג־ניילון, ונוספת לה בגב חצי ביסנת סדי (130 ל״י). בתצוגת־האופנה זוטא, שנערכה בבנין החדש, נכחו גם הפודל־טדי בצבעי פסטל — מעילים מסולסלים 7/8, שלשמנות אף אסור לחשוב עליהם (145 ל״י).

תלבושת נאה היתה קומפלט של מעיל 7/8 מבד אקוא־פרל, מצבע ברונזה וחצאית מאותו החומר. (ז׳קט 89 ל״י, חצאית 25).

למחלקת־הנשים נוספו גם שמלות מג׳רסי ושמלות־ערב, שהזכירו שמלות־בוקר. הסבר לכך נתן אחד משלושת האחים מצקין:

„אין לנו פרטנזיות לתפור פאנטאזיות, אנחנו לא מתכוננים למכור שמלות שיתלו בארון.״

מי תתלה אותן על הגוף? זאת השאלה.

★ ★ ★

קודקוד למטה

הבחורות באירופה מסתובבות בחולצות־צמר שאינן גזורות עם שוליים ישרות, מלפנים ומאחור, אלא בצורת משולש, כש־הקודקוד כלפי מטה (ראה תמונה) . . .

בניו־יורק, בפאריס ובלונדון יעריכו אותך יותר מאשר כאן אם תופיעי למסיבת קוקטייל במכנסי־קטיפה מהודקים לגוף, ו־חולצת־סארי מבריקה עם פראנזים בשוליים. לאמיתו של דבר, נמצאות השמלות בכלל בתהליך של ירידה עצומה. תופעה זו היתה עשויה לעודד גברים רבים, לולא נמצאו מכנסי־הנשים בתהליך הפוך . . . **הגברים**, לעומת זאת, זכו החורף בגרביים צבעוניות. הדוגמאות רועשות ביותר. סוליות־הנעליים דקות מתמיד, והעקבים מקרח ומגומי . . . **הצרפתיות שוב** עשו זאת. בפאריס סורגות הן אפודות מסרסים, מחבלים ומשרוכי נעליים. מלבד העובדה שהתוצאה אוירגינאלית מאוד, היא גם מפריעה לאנשים רבים להתאבד. מורגש מחסור בחבלים.

★ ★ ★

כמה זמן? כמה כסף?

בניגוד למה שמובנים אנשים רבים, חתיכות אינן נולדות. מייצרים אותן. להיוולד זה רק עניין של יפהפיות, גננות ומיפלצות.

המתכון לייצור חתיכה אינו מסובך, ומוגש (לא על־ידי ויצ״ו) שזה לכל נערה, בנוסח „עשי זאת לעצמך״. חוספים איזשהו גוף, בן 20 פלוס או מינוס, ובתנאי שלא יהיה מרובע או משולש, מסביעים אותו בסיר עם צבעים, מודלים, וקחים מודרניים — מטפטפים קורט מיס דיור. שופכים סכס מתמונות, כמה עיניים ניאו ריאליסטיות מאיטליה (במקרים שלגוף צמוד גם ראש) ובוחשים. הגזיה שמוצאים מתחת למכסה — היא החתיכה.

לחתיכות בינוניות נחוצות 30 שעות־טיפול בשבוע: חצי שעה בבוקר, שעה בערב, שעתיים מנוחת־צהריים, שעתיים בשבוע במספרה, שלוש וחצי שעות — שונות. סך הכל: 1440 שעות־עבודה אינטנסיביות לשנה. שלא לדבר על מינימום של 170 לירות לחודש..

יש נשים ששלושים שעות בשבוע אינן מספיקות להן כדי לבזבז את כל הכסף שהבעל נותן (או לא נותן) להן. **בתיה בנדיקט**, סגנית מלכת המים ודוגמנית־צילום, הנשואה לבעל נקניקיות בר־צבי, מבקרת שלוש פעמים בשבוע במספרה, מתאפרת שלוש פעמים ביום, ישנה עד הצהריים. הוצאות־הקוסמטיקה שלה מסתכמות ב־60 לירות לחודש, נעליים

— 65 לירות לחודש; אביזרים — 100 לירות לחודש, בגדים — 300 לירות. בזמן הפנוי מקניות־חובה (אם נותר לה) היא קונה עוד בגדים, או מחדשת את העיניים.

בקצת פחות זמן וכסף מחזיקה את עצמה **רוחמה כהן**, המזכירה של התיאטרון הקאמרי. פעם ביזבזה את כל המשכורת על עצמה. כיום המשכורת גדלה ונשאר לה קצת עודף.

כדי לשמור על הכושר, רוקדת רוחמה שעתיים לשבוע, הולכת אחת לשלושה שבועות למכון־ליופי, ופעם בשבוע למספרה. יש לה 50 זוגות נעליים הורפיות, בקיץ על ששה זוגות סנדלים. הפרינציפ שלה — לגמע ברעב, אך בתוך שמלה יפה.

לעומת זאת מסתפקת הדוגמנית **לאה שוארץ**, ב־50 לירות לחודש. היא לא הזכירה, בחישוב, את השמלות שהיא מקבלת מאילנית — הפירמה שלה. רבע שעה, בקושי, מוקדש לגופה. הגובה שלה אוסר עליה עקבים. באלרינות עולות בזול. היא אימרת: „חתיכה אינה זקוקה להרבה כסף. קחי אותי, למשל.״

שתי נשים שאינן משקרות, אבל לא גילו את האמת, הן **זהבה ברזינסקי**, ממנהלי עומר כיאם, ו**עדה מכנס**, אשת־התחביב.

זהבה אינה יודעת מה זאת מספרה. עדה אינה מאמינה בקוסמטיקאיות. כדי שלא יחשבו שהיא מטורפת, היא זורקת איזה חמש לירות לחודש לקרמים. שתיהן כמעט ואינן קונות בגדים, שונאות את הראי, ובעצם — אין להן הוצאות בכלל. אבל בסופ׳ של דבר, הן לבושות וסרוקות ומרגישות אחרות. מוזר. אולי תגלינה לנו את הסוד?

הזמרת מדן, **אירקה רזסי**, לוחמת בזעם נגד חתיכיות העולה בכסף. לחתיכה מספיק Chic ואבר טוב אחד בגוף, אפילו אם שאר החלקים מפחידים. לדבריה, חתיכה היא זו המבליטה את היפה שבה. לא צריך בשביל זה הרבה כסף.

בפאריז הפתיע רוג׳ה ויוידה, יצרן הנעליים של דיור, את לקוחותיו בדגמי־פאר של נעליים שתיכנן בעת השראה. הנעליים עשויות מאריגים, ורובן מכוסות רקמה עשירה. העקבים, דמויי־נר, אינם דקים וגבוהים. השפיצים מתעגלים ומסתיימים בריבוע קל. לנעליים נוספו לשונות ענקיות מרחפות. מימין: נעל מדמשק, אדום־שחור. הלשון מקושתת. שניה מימין: נעל־בית מסאטן וורוד, עם לשון נטויה, רכוסה באבן־חן. שניה משמאל: רקמת זהב וטורקיז, עם עקבי־נר קצרים. משמאל: רקמת לימונים מוזהבת. הלשון בדמות מיזרקה, עשויה מעור פריך.